

Sygn. akt IV P 5/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Sanoku – Wydział IV Pracy w składzie:

Przewodniczący : SSR Elżbieta Domańska

Protokolant : sekr. sądowy Anna Wójcik

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2018 r. w Sanoku

sprawy z powództwa A. D. PESEL: (...);

przeciwko pozwanemu M. C. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Firma Usługowo Handlowa (...) M. C. w S. NIP (...);

o wydanie świadectwa pracy i odszkodowanie w związku z niewydaniem świadectwa pracy w terminie;

I. o d d a l a powództwo;

II. z a s ą d z a od powoda A. D. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Sanoku kwotę 158 zł. (słownie: sto pięćdziesiąt osiem złotych) tytułem kosztów procesu;

Sygn. akt IVP 5/18

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Sanoku z dnia 29 marca 2018 r.

Pozwem z dnia 9 stycznia 2018 r., skierowanym przeciwko pozwanej M. C., prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...)H.U. (...) w S., zmodyfikowanym pismem z dnia 29 stycznia 2018 r. powód A. D. wniósł o wydanie świadectwa pracy oraz o zasądzenie na jego rzecz od strony pozwanej kwoty 5 000 zł tytułem odszkodowania za niewydanie w terminie świadectwa pracy. W uzasadnieniu podniósł, że w dniu 31 maja 2017 r. roku nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy z pozwaną i pomimo wielu próśb nie otrzymał świadectwa pracy.

(pozew z dnia 9 stycznia 2018r. k. 2-3, pismo z dnia 29 stycznia 2018 r. k. 8)

Pozwana M. C. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...)H.U. (...) w S. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i przeprowadzenie rozprawy pod nieobecność pozwanej, a ponadto wniosła o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazała, że w chwili rozwiązania stosunku pracy powód przebywał poza granicami kraju, co uniemożliwiało jej skuteczne doręczenie świadectwa pracy A. D.. Odnośnie zaś żądanego przez powoda odszkodowania, to w ocenie pozwanej podlega ono również oddaleniu, a to wobec braku spełnienia przesłanek wynikających z treści art. 99 k.p. Zdaniem pozwanej, powód nie uprawdopodobnił, że pomiędzy niewydaniem świadectwa pracy w terminie, a (ewentualnie) wyrządzoną szkodą zachodzi adekwatny związek przyczynowy. Dodatkowo podała, że tym bardziej, trudno mówić o jakimkolwiek uszczerbku majątkowym, ponieważ powód prowadzi własną działalność gospodarczą od 1997 r. z czego czerpie zyski.

(odpowiedź na pozew z dnia 30 stycznia 2018 r. – k. 9-11)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód A. D. ma 47 lat, z zawodu jest ekonomistą. Zatrudniony był u pozwanej w okresie od 1 czerwca 2011 r. do 31 maja 2017 r. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu, na stanowisku kierownika administracyjno-biurowego, za wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 1 386 zł. brutto.

W dniach od 15 marca 2017 r. do 9 września 2017 r., powód w celach służbowych przebywał w Stanach Zjednoczonych, gdzie prowadzi własną firmą. W tym też okresie w wyniku telefonicznych uzgodnień między stronami, podjęto decyzję o rozwiązaniu umowy o pracę zawartej w dniu 1 czerwca 2011r. na mocy porozumienia stron (art. 30 § 1 pkt. 1 k.p.). W konsekwencji czego, strona pozwana, winna niezwłocznie w terminie 7 dni od dnia rozwiązania stosunku pracy wydać pracownikowi świadectwo pracy. Pozwana jednak, nie mając aktualnego adresu zamieszkania powoda, a także informacji odnośnie powrotu powoda do kraju, nie doręczyła powodowi świadectwa i zatrzymała je w aktach osobowych A. D., z zamiarem jego niezwłocznego wydania, gdy będzie taka realna możliwość. Po powrocie ze Stanów Zjednoczonych, również nie doszło do przekazania świadectwa pracy powodowi, a to z uwagi na fakt, iż powód sam nie zwracał się do pozwanej o wydanie mu przedmiotowego świadectwa pracy, zaś pozwana nie miała wiedzy na temat jego powrotu do Polski. Ostatecznie jednak przedmiotowy dokument został doręczony powodowi na pierwszej rozprawie w dniu 27 lutego 2018 r. (k.20), a do którego A. D. nie miał zastrzeżeń i nie wnosił o jego sprostowanie. Oświadczył jednak, iż doznał szkody w związku z otrzymaniem świadectwa pracy dopiero na sali sądowej, bowiem na skutek opóźnienia wydania świadectwa pracy nie miał możliwości podjęcia zatrudnienia, a o które się starał w firmie (...) oraz A., a także nie spełniał wymogów, by zarejestrować się w Urzędzie Pracy, jako bezrobotny.

/dowody: wydruk z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej powoda z dnia 30.0.2018 r. k. 12, wydruk maila kierowanego do pozwanej k. 14, świadectwo pracy pozwanej i kopia potwierdzenia odbioru znajdujące się w kopercie k. 19, kserokopia umowy o pracę powoda k. 22, informacja o dochodach osiągniętych w ramach prowadzonej działalności gospodarczej k. 26, świadectwo pracy powoda znajdujące się w kopercie k. 48/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dowodów. Zdaniem Sądu dowody z dokumentów oraz dokumentów prywatnych stanowią wiarygodny materiał dowodowy, gdyż ich treść jest jasna i oczywista, nie budzi wątpliwości. Strony ponadto nie kwestionowały treści, ani prawdziwości złożonych dokumentów.

Ustając stan faktyczny Sąd oparł się również na zeznaniach pozwanej (k. 46-46v) w stopniu, w jakim pozostawały w zgodzie z zebrany materiał dowodowy.

W niniejszej sprawie Sąd odmówił dania wiary zeznaniom powoda, a w szczególności dotyczącym zawinienia pracodawcy w kwestii niedostarczenia powodowi świadectwa pracy oraz poniesienia przez niego szkody, w związku z chęcią zatrudnienia u kolejnego pracodawcy.

Sąd zważył, co następuje:

Bezspornym jest, że strony łączył stosunek pracy, który został rozwiązany na mocy porozumienia stron. W związku z rozwiązaniem stosunku pracy pracodawca obowiązany jest niezwłocznie wydać pracownikowi świadectwo pracy (art. 97 §1 kp).

Jak wynika z akt niniejszej sprawy, pozwany wystawił powodowi świadectwo pracy w dniu 31 maja 2017 r., które zostało mu doręczone dopiero na sali sądowej w dniu 27 marca 2018 r. Pozwany nie składał żadnych zastrzeżeń do wydanego mu świadectwa pracy, domagał się jedynie rozstrzygnięcia w kwestii odszkodowania za niewydanie w terminie świadectwa pracy.

Zgodnie z art. 99 § 1 k.p. pracownikowi przysługuje roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej przez pracodawcę wskutek niewydania w terminie lub wydania niewłaściwego świadectwa pracy.

Analiza powyższego przepisu wskazuje, iż dla powstania roszczenia o wypłatę odszkodowania konieczne jest spełnienie trzech przesłanek: niewydanie w terminie bądź wydanie niewłaściwego świadectwa pracy, szkoda poniesiona przez pracownika oraz związek przyczynowy pomiędzy szkodą a niewydaniem w terminie bądź wydaniem

niewłaściwego świadectwa pracy. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 1978 r. (I PRN 107/78) w świetle art. 99 § 2 k.p. odszkodowanie z powodu niewydania w terminie lub wydania niewłaściwego świadectwa pracy przysługuje pracownikowi tylko wówczas, gdy nie mógł uzyskać z tego powodu nowej pracy pomimo podejmowanych w tym kierunku starań, co sam powinien udowodnić (art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p.).

Należy podkreślić, iż art. 99 § 1 k.p. przewiduje odpowiedzialność odszkodowawczą pracodawcy nie za samo niewydanie w terminie świadectwa pracy lub wydanie nieprawidłowego świadectwa pracy, a jedynie za szkodę, jaką pracownik poniósł wskutek nie otrzymania świadectwa pracy, polegającą na pozostawaniu przez pracownika bez pracy z tego powodu. A zatem szkoda pracownika polega na utracie wynagrodzenia, które mógłby otrzymać, gdyby podjął pracę po otrzymaniu świadectwa pracy.

Faktem jest, że rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło w dniu 31 maja 2017 r. zaś świadectwo pracy datowane na dzień 31 maja 2017 r. zostało wręczone powodowi dopiero dnia 27 lutego 2018 r. Jednak pomimo znacznego uchybienia terminowi, zdaniem Sądu, nie można w przedmiotowej sprawie mówić o jakiegokolwiek szkodzie u powoda. W pierwszej kolejności należy podkreślić, iż powód nie wykazał jaki uszczerbek majątkowy poniósł w związku z nie otrzymaniem żądanego dokumentu, jak również nie wykazał, że w związku z brakiem świadectwa pracy we wskazanym terminie utracił możliwość zatrudnienia i zarobkowania. Nie udowodnił, że podczas starań o znalezienie nowej pracy zatrudnienie jego było uzależnione od przedłożenia świadectwa pracy od ostatniego pracodawcy. Z jego zeznań wynika wręcz przeciwnie. Powód poza tym zarówno w kraju jak i poza jego granicami prowadzi własną działalność gospodarczą z czego osiąga regularny dochód, ma więc stałe źródło utrzymania, zarobkowania. Podjęcie dodatkowo jeszcze pracy, w tych okolicznościach, jest w gestii dobrej woli powoda, gdyż faktycznie mając stałe źródło dochodu mniej musiałby ubiegać się sam o jego zatrudnienie gdzieś indziej. Tym samym, mając powyższe na uwadze, brak było podstaw do uznania, iż wydanie powodowi świadectwa pracy w dniu 27 lutego 2018 r., wiązało się dla niego z jakimikolwiek ujemnymi skutkami i prowadziło do powstania szkody oraz wymusiło konieczność wypłaty na jego rzecz odszkodowania od pracodawcy.

W tym stanie rzeczy, w oparciu o art. 99 k.p. i art. 97 k.p. Sąd oddalił powództwo.

O kosztach orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. i 108 k.p.c. Sąd na ogólnych zasadach obciążył opłatą od pozwu stosownie do art. 113 ustęp 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych obciążając powoda kwotą 158 zł. Wysokość opłaty stosunkowej Sąd ustalił w oparciu o treść art. 13 ustęp 1 w zw. z art. 21 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.